

Sterre Carron

INFINITUM

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

PROLOOG

'Ik ga dood, papa!' Dat waren de woorden waaraan ze dacht toen ze naar de verdoemde plek werd gebracht, de plek waar de dood haar opwachtte. De terreinwagen baande zich een weg door het hobbelige stuk woestijn. Het gejoel van de menigte kwam haar tegemoet en was angstaanjagend. Alle dorpelingen waren verplicht aanwezig. Het waren er meer dan duizend. Sommigen waren woest, anderen euforisch en nog anderen opstandig of kapot van verdriet.

Ze boog haar hoofd en keek naar haar stoffige handen, waarop haar tranen drupten. De tranen lieten stervormige vlekken achter. Een voorbode van de hemel, dacht ze droevig. Haar mond was kurkdroog en haar keel was zo gezwollen dat ze nauwelijks kon ademen.

Toen de wagen tot stilstand kwam, sprongen er twee forsgebouwde vrouwen uit. Ze keken haar met een hatelijke blik aan, overlaadden haar met scheldwoorden en bejegenden haar vijandig. Met hun sterke, ruwe handen pakten ze haar vast, sleurden haar uit de auto en sleepten haar naar de plek waar de kuil was gegraven. Haar kuil! Met alle kracht die ze nog in zich had, probeerde ze zich uit hun greep los te rukken. De eerste poging mislukte, maar bij de tweede had ze meer geluk. Ze vluchtte weg in de massa. Haar vader trok haar stevig tegen zich aan. Hij balde zijn vuist en stak zijn arm in de lucht. 'Mijn dochter verdient deze straf niet!' riep hij. 'Laat haar gaan en geef haar een eerlijke kans om haar reinheid te bewijzen!'

De woorden dreunden het meisje in de oren. Een sprankeltje hoop kwam bij haar op, tot een van de omstanders haar vader een paar flinke vuistslagen gaf en hem in het gezicht spuwde. Maar haar vader volhardde en trok zijn dochter nog krachtiger tegen zich aan. Het was pas toen het geweer op hem werd gericht dat hij zijn smeebede beëindigde. Het meisje liet zich vallen op de zanderige

grond en smeekte om hulp en vergiffenis. De twee vrouwen trokken haar bruusk overeind en sleepten haar zonder mededogen over het plein tot net voor de kuil. Het meisje sputterde tegen, trapelde heftig en huilde tot haar keel helemaal schor was. Ze werd in de kuil geduwd, vastgebonden en gedwongen naar het publiek te kijken. De hardvochtige blikken van de aanwezigen brandden feller op haar gezicht dan de warmte van de ongenadige augustuszon. Dreigende vuisten gingen omhoog. Het getier was onuitstaanbaar. Ze was zo bang dat ze haar plas liet lopen. Telkens als ze probeerde adem te halen, echoden de boze stemmen door haar bezwete hoofd en raasden als brandende toortsen door haar tengere lijf. Haar maag keerde zich, ze braakte gal uit. Terwijl ze snot en tranen opsnoof, zag ze hoe haar vader zich een weg baande door de hysterische menigte. Toen hij over de witte lijn stapte, wat verboden was omdat de aanvallers en de toeschouwers verplicht een afstand moesten respecteren, liet hij zich vallen. Radeloos richtte hij zijn blik naar de hemel en stamelde een gebed. Een paar seconden lang keek hij zijn dochter in de ogen, met een hopeloze blik van vergeef-me-ik-kan-je-niet-redden. Zij wist dat hij ging sterven en begon luidkeels te gillen. Twee seconden later boorde een kogel zich door haar vaders nek. Zijn hoofd smakte tegen de grond. Haar zus, die zich ook in de menigte bevond, reageerde hysterisch en liep met een kind op de arm naar haar dode vader toe. Iemand hield haar tegen. Het gekrijs ging door merg en been.

Het meisje keek ademloos naar het afgrijselijke tafereel. ‘Mijn kind, mijn kind,’ fluisterde ze ontzet, ‘weet dat ik voor altijd verder leef in je hart...’

Er werd een schot afgevuurd in de lucht. Het startschot.

De eerste steen kwam tegen haar voorhoofd terecht. De tweede landde onder haar oog en de derde was de meest pijnlijke. Haar hoofd klapte naar achteren, haar nek kraakte en ze had niet de kracht om haar hoofd weer overeind te krijgen. Ze voelde pijn-

scheuten. Een volgende kei raakte haar kin. Vervolgens kwam er een tegen haar mond terecht, waardoor ze de metaalachtige smaak van bloed proefde en een stuk tand inslikte. Na de volgende worp verloor ze even het bewustzijn. Ze opende pas weer haar ogen toen ze een knal hoorde, gevolgd door ijzingwekkend geschreeuw. Iemand had geschoten. Snikkend bad ze dat haar dood nu snel zou volgen. De pijn was afgrijselijk. Ze wilde niet verder leven in deze onmenselijke, oneerlijke wereld. Een steen kwam met een kracht tegen haar wenkbrauw terecht, waardoor het vlees openscheurde. Een volgende brak haar neusbeen. Bloed, tranen en zweet besmeurden haar pijnlijke gezicht. Het enige wat ze kon uitbrengen was een langgerekte kreun.

De wereld begon te draaien. De joelende menigte en de akelige gezichten werden wazig, kwamen dichterbij en verdwenen weer. Het geluid van de brullende menigte werd gedempt, een venijnig gefluister zoemde haar richting uit. Haar oogleden vielen dicht, haar hoofd bungelde aan haar lijf alsof het niet langer van haar was. Ineens werd ze verblind door een fel wit licht. Het laatste wat tot haar doordrong was dat het niet het vertrouwde zonlicht was...